

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **ERBY CZ s.r.o.**, se sídlem Na Daníčkách 595, Nepomuk, zast. JUDr. Jiřím Hartmannem, advokátem, se sídlem Sokolovská 5/49, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: JC Market s.r.o., se sídlem Karlovecká 2918/1b, Předměstí, Opava, zast. JUDr. Petrem Pyšným, advokátem, se sídlem Občanská 1115/16, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2021, č. j. MSK 75066/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2023, č. j. 22 A 9/2022-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce JUDr. Jiřího Hartmanna, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Magistrát města Opavy, odbor výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 22. 3. 2021, č. j. MMOP 29797/2021, umístil stavbu „MVE – zdroj elektrické energie pro areál Panský mlýn“ na pozemcích parc. č. 2538, 2541/1, 2542, 2546, 2549/16 a 2905/9, vše v k. ú. Kylešovice.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnil rozhodnutí stavebního úřadu tak, že vypustil text podmínky č. 8 a nahradil jej jiným zněním, stanovil novou podmínku č. 12 a v ostatních částech rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně se bránila proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud shledal, že postup stavebního úřadu při poskytnutí lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření k nim byl standardní a souladný s právními předpisy. Žalobkyně se dostavila k nahlížení, pořídila si kopie podkladů a následně se k nim vyjádřila. Z uvedeného krajský soud dovodil, že žalobkyně svá práva realizovala. Poukázal na to, že JUDr. Jiří Vrba podal žádost o prodloužení lhůty k vyjádření coby zástupce jiného účastníka řízení, nikoliv jako zástupce žalobkyně, tudíž skutečnost, že zamítavé stanovisko bylo tomuto zástupci doručeno až po uplynutí lhůty, o jejíž prodloužení žádal, nemá v souvislosti s žalobkyní relevanci. Podle krajského soudu k porušení práv žalobkyně nedošlo ani tím, že jí stavební úřad opomněl doručit usnesení o přerušení řízení. Byť se jednalo o vadu řízení, neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Námitka žalobkyně, že jí bylo upřeno právo, aby se proti tomuto usnesení bránila opravným prostředkem, byla vznesena toliko v obecné rovině, bez specifikace potenciálních důvodů, pro něž hodlala opravný prostředek využít.

[5] Za obecnou krajský soud považoval i námitku týkající se porušení § 9 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“). Odkázal na strany 2 až 3 rozhodnutí stavebního úřadu, kde se věnoval umístění stavby a jejímu prostorovému řešení, a na vypořádání shodné odvolací námítky žalovaným v napadeném rozhodnutí, který vhodně poukazoval na jednotlivé podklady ze spisové dokumentace. Krajský soud pak ve shodě s žalovaným vyslovil, že žalobkyni musely být poměry v území a umístění stavby náležitě známy, neboť se se spisovou dokumentací seznamovala. Dodal, že žalobkyně nespécifikovala, jak se namítané skutečnosti dotkly její právní sféry. Obdobně žalobkyně toto dotčení nijak nevysvětlila ani v případě námitek týkajících se kapacitních údajů stavby malé vodní elektrárny (dále jen „MVE“). V tomto směru krajský soud odkázal na závazné stanovisko Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 10. 8. 2021 (dále jen „závazné stanovisko ze dne 10. 8. 2021“), podle kterého kapacitní údaje týkající se průtokových schémat nemají opodstatnění v projektové dokumentaci pro územní či stavební řízení, neboť svou povahou náleží do manipulačního řádu vodního díla.

[6] V souvislosti s namítanými chybějícími podklady vztahujícími se k hydrologickým údajům Českého hydrometeorologického úřadu krajský soud uvedl, že ani ty nemají dle zmíněného závazného stanoviska žádné opodstatnění pro projektovou dokumentaci pro územní nebo stavební řízení, neboť rovněž náleží do manipulačního řádu vodního díla a stanovení minimálních zůstatkových průtoků je předmětem samostatného vodoprávního řízení. Krajský soud zároveň nepovažoval za rozhodné, že spisový materiál neobsahuje samotné hydrologické podklady, neboť obsahuje výčet a závěry provedených průzkumů a rozborů, což je podstatné. Požadavek žalobkyně na to, aby samy tyto průzkumy a rozborů byly součástí projektové dokumentace, přitom nemá oporu v zákoně. Krajský soud dále připomněl, že příslušný orgán ochrany přírody dal souhlas k zásahu do vodního toku Moravice, přičemž krajský úřad ve svém závazném stanovisku ze dne 10. 8. 2021 zdůraznil, že stavba MVE netvoří migrační překážku pro živočichy. Povinnost zajistit migrační

pokračování

zprůchodnění se týkala přímo Jaschkova jezu, jehož je žalobkyně spoluvlastníkem, a snaha žalobkyně přenést tuto povinnost na stavitele nyní posuzované stavby MVE nemá v projednávané věci relevantní opodstatnění. Ve vztahu ke stavebníkovi pak byla tato otázka v přiměřené míře vyřešena doplněním podmínky č. 12 ze strany žalovaného. Závěrem krajský soud neshledal opodstatněným ani požadavek žalobkyně na to, aby byly předloženy podklady o provedení geologického a hydrologického průzkumu. Popis území stavby musí obsahovat výčet a závěry provedených průzkumů a rozborů, nikoliv tyto průzkumy a rozборы samotné.

[7] Námitku týkající se údajného rozporu rozhodnutí stavebního úřadu se závazným stanoviskem ze dne 21. 11. 2016 v označení pozemků, na nichž bude stavba MVE umístěna, posoudil krajský soud jako opožděnou podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Věcně se jí tudíž nezabýval.

III.

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatelka brojí proti závěru krajského soudu o tom, že postup stavebního úřadu spočívající ve stanovení patnáctidenní lhůty k seznámení se s podklady a vyjádření, byl správný. Zdůrazňuje, že lhůtu k podání námitek stanovuje správní orgán, nikoliv zákon [v souvislosti s tím odkazuje a cituje celou řadu ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a správního řádu] a namítá, že s ohledem na pandemická omezení úředních dnů a hodin v rozhodném období byla stanovená lhůta pro seznámení se se spisem fakticky čtyřdenní. Reálně tedy nebylo v jejích silách se řádně se spisovým materiálem seznámit a poradit se s odborníky. Své námitky a vyjádření se k podkladům podala z opatrnosti dne 26. 1. 2021, avšak nebyla s to si nastudovat veškeré dokumenty, projednat vše s odborníky a jejich připomínky zapracovat do svých námitek.

[10] V souvislosti se námitkami ohledně umístění stavby a jejího prostorového řešení se stěžovatelka domnívá, že připojení situačního výkresu k rozhodnutí žalovaného není v souladu s právním předpisem. Opakuje námitku vznesenou při jednání před krajským soudem, že rozhodnutí stavebního úřadu je v rozporu se závazným stanoviskem Magistrátu města Opavy, odboru životního prostředí, jako vodoprávního úřadu (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 21. 11. 2016, č. j. MMOP 129147/2016 (dále jen „závazné stanovisko ze dne 21. 11. 2016“), neboť uvádí, že stavba MVE bude umístěna na pozemcích uvedených ve zrušeném stanovisku vodoprávního úřadu ze dne 19. 10. 2020, č. j. MMOP 122972/2020 (dále jen „závazné stanovisko ze dne 19. 10. 2020“). Současně dodává, že nesouhlasí s krajským soudem, že tato námitka byla opožděná ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Nesouhlasí ani s tím, že se správní orgány mohou zbavit odpovědnosti za zjištění vlivu posuzované stavby na dotčené území pouze odkazem na dokumentaci a vyjádření projektanta. Správní orgány podle stěžovatelky odpovídají za provedení dokazování a zjištění skutkového stavu a nemohou tuto odpovědnost přenášet na účastníky řízení.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že kasační námitky jsou podobné těm žalobním i odvolacím a že se ztotožňuje s jejich vypořádáním, jak jej provedl krajský soud.

V.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil naplnění formálních náležitostí kasační stížnosti. Shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je zastoupena advokátem [§ 102 a násl. s. ř. s.]. Dospěl nicméně k závěru, že kasační stížnost je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[13] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s., *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl.*

[14] V projednávaném případě stěžovatelka nesouhlasí se stavbou MVE (zdroje elektrické energie pro areál Panský mlýn), která má být situovaná v blízkosti Jaschkova jezu na řece Moravici, jehož spoluvlastníkem stěžovatelka v době správního řízení byla. Konkrétně nesouhlasí se lhůtou stanovenou pro seznámení se se spisovým materiálem a pro podání vyjádření. Rovněž se domnívá, že pouhé připojení celkového situačního výkresu C.2 DUR k rozhodnutí žalovaného není v souladu s § 9 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb. Opakuje svou námitku vznesenou při ústním jednání krajského soudu týkající se tvrzeného rozporu rozhodnutí stavebního úřadu se závazným stanoviskem ze dne 21. 11. 2016 v označení pozemků, na nichž bude stavba umístěna. Dále nesouhlasí ani s vypořádání námitky týkající se absence relevantních hydrologických podkladů.

[15] Nejvyšší správní soud po přezkoumání obsahu kasační stížnosti nemohl přehlédnout, že stěžovatelka v podstatné části kasační stížnosti pouze rekapituluje průběh dosavadního řízení, cituje pasáže z napadeného rozhodnutí, svého odvolání proti tomuto rozhodnutí či z napadeného rozsudku a jinými slovy opakuje námitky vznesené již v žalobě, se kterými se krajský soud v napadeném rozsudku řádně a dostatečně vypořádal.

[16] S ohledem na formulaci stížnostní argumentace tak Nejvyšší správní soud připomíná, že ve své judikatuře již mnohokrát zdůraznil, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského, resp. městského, soudu ve správním soudnictví a musí tedy kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí, proti němuž byla podána. Kasační námitky proto nelze nahradit doslovným či parafrázovaným zopakováním žalobních námitek, neboť ty směřovaly proti jinému rozhodnutí, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58, ze dne 13. 10. 2020, č. j. 8 Afs 77/2020-30, nebo např. usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS, či ze dne 23. 9. 2020, č. j. 3 Azs 246/2019-26, a řada dalších). Aby tedy byla kasační stížnost způsobilá věcného projednání, musí se její důvody vztahovat nikoli k napadenému správnímu rozhodnutí, ale k napadenému rozsudku krajského soudu.

[17] Řízení o kasační stížnosti je také ovládáno zásadou dispoziční. Z ní plyne, že je to právě stěžovatel, který vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku, a musí tedy v

pokračování

kasační stížnosti předeštrít polemiku se závěry krajského soudu. Je tedy povinností stěžovatele sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné či nepřezkoumatelné (viz § 103 odst. 1 s. ř. s.); nepostačuje pouhé vyjádření nesouhlasu s napadeným rozsudkem. V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Smyslem je umožnit v kasačním řízení, pokud možno, kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat relevantní argumenty (viz výše zmiňované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 181/2019-63, či usnesení ze dne 18. 11. 2021, č. j. 5 As 332/2020-21).

[18] Stěžovatelka však v projednávané věci předkládá ve své podstatě stejné námitky, které vznesla již v žalobě, aniž by věcně polemizovala se závěry vyslovenými krajským soudem v napadeném rozsudku. Napříč veškerou argumentací totiž spíše, než napadený rozsudek rekapituluje průběh správního řízení a znovu napadá závěry rozhodnutí správních orgánů. V situacích, kdy argumentuje proti napadenému rozsudku, pak stěžovatelka vyslovuje pouze nesouhlas s jeho závěry bez uvedení jakékoli další vlastní argumentace. Takto uplatněnou argumentaci ale nelze podřadit pod konkrétní kasační důvody obsažené v § 103 s. ř. s. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. taková tvrzení nepředstavují přípustné kasační námitky. Pouze v několika málo případech stěžovatelka formuluje námitku zcela novou, kterou v řízení o žalobě vůbec neuplatnila. Ani ta však zásadně není dle posledně uvedeného ustanovení přípustná, neboť stěžovatelce nic nebránilo ji uplatnit již v žalobě, resp. ve lhůtě k jejímu doplnění (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Obecně vzato stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji správní soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před správním soudem). Tímto směrem nicméně kasační stížnost v projednávaném případě stěžovatelka nevede a Nejvyšší správní soud shledává vypořádání všech uplatněných žalobních námitek krajským soudem za přezkoumatelné a srozumitelné (případnou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je kasační soud povinen zohlednit z úřední povinnosti podle § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[20] Jde-li o námitku týkající se nedostatečně lhůty k seznámení se se spisovým materiálem, stěžovatelka podrobně shrnuje kroky, které za účelem nahlédnutí do spisu a vyjádření se učinila, a popisuje postup stavebního úřadu, s nímž vyjadřuje nesouhlas. K obdobné námitce se krajský soud vyjádřil v odstavcích 7. až 12. napadeného rozsudku, v němž konstatoval, že postup stavebního úřadu byl zcela standardní a souladný s právními předpisy. Trefně poznamenal, že se stěžovatelka v dané lhůtě stihla seznámit s podklady a rovněž se k nim vyjádřit; svá práva tak realizovala v plné míře. Rovněž vhodně doplnil, že se stěžovatelka svého práva nahlížet do spisového materiálu a činit z něj kopie domáhala v předchozím soudním řízení, nicméně i přes svůj úspěch a vědomí toho, že věc byla správními soudy vrácena správním orgánům k dalšímu řízení, zůstala zcela pasivní a o další průběh řízení se nijak nezajímala až do výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí.

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti k této námitce nad rámec skutečností uvedených v žalobě rozsáhle parafrázuje a cituje některá obecná ustanovení správního řádu a znovu opakuje svoji domněnku o tom, že lhůta k seznámení se se spisovým materiálem a k vyjádření měla být v souladu s § 39 odst. 1 správního řádu stanovena usnesením. K tomu ale krajský soud vyslovil, že speciálním ustanovením je v tomto případě § 87 stavebního zákona, podle jehož věty třetí platí, že *upustí-li stavební úřad od ústního jednání, stanoví lhůtu, do kdy mohou účastníci řízení uplatnit námitky a dotčené orgány závazná stanoviska; tato lhůta nesmí být kratší než 15 dnů*. Tuto podmínku stavební úřad naplnil a lhůtu stanovil právě na 15 dnů. K opakované námitce o nutnosti stanovit tuto lhůtu usnesením se krajský soud taktéž vyjádřil, a to v odstavci 10. napadeného rozsudku, na který Nejvyšší správní soud odkazuje. Proti uvedeným závěrům krajského soudu však žádnou konkrétní námitkou nad rámec vyslovení obecného nesouhlasu stěžovatelka nebrojí.

[22] Dále stěžovatelka v souvislosti s touto námitkou dodává, že v dané 15denní lhůtě nebylo v jejích silách poradit se s odborníky a zapracovat do svého vyjádření jejich připomínky. Tuto námitku (nemožnost konzultovat s odborníky) však stěžovatelka poprvé vznáší až nyní v kasační stížnosti, tedy poté, co neuspěla se svou původní argumentací. Jelikož krajský soud neměl možnost se touto argumentací zabývat, nemůže tak nyní učinit ani Nejvyšší správní soud; i tato námitka je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

[23] V další kasační námitce stěžovatelka namítá, že rozhodnutí stavebního úřadu je v rozporu s § 9 odst. 1 písm. c) vyhlášky 503/2006 Sb., neboť u objektu SO 03 (výustní objekt) výslovně nestanovuje náležitosti požadované uvedeným ustanovením, tedy informace o umístění stavby na pozemku, zejména minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb. I tuto námitku však stěžovatelka vznesla již v žalobě (pod bodem 3) a krajský soud se s ní v napadeném rozsudku náležitě vypořádal v odstavcích 17. až 19. Toho si je stěžovatelka zjevně vědoma, neboť v kasační stížnosti část tohoto vypořádání cituje a doplňuje svou domněnku o tom, že zrušením závazného stanoviska vodoprávního úřadu ze dne 19. 10. 2020 se územní řízení věcně i právně vrátilo na samý počátek územního řízení v roce 2017.

[24] Krajský soud přitom k této námitce uvedl, že dostatečné informace o umístění stavby objektu SO 03 na pozemku a jejím prostorovém určení obsahuje rozhodnutí stavebního úřadu na stranách 2 až 3. Stěžovatelka k této argumentaci krajského soudu nic neuvádí, byť ji v kasační stížnosti cituje, nijak konkrétně na ni nereaguje, toliko k tomu dodává výše uvedenou námitku ohledně vrácení územního řízení na počátek. Kromě toho, že stěžovatelka námitku nijak nevysvětluje ani ničím nepodkládá, je třeba uvést, že i tato námitka byla stěžovatelkou poprvé vznesena až v kasační stížnosti, a je tudíž opět ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

[25] Stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž opakuje žalobní námitku týkající se údajného rozporu rozhodnutí stavebního úřadu se závazným stanoviskem ze dne 21. 11. 2016. Krajský soud však v napadeném rozsudku upozornil, že ji stěžovatelka vznesla poprvé až u ústního jednání, a tudíž ji podle § 72 odst. 1 s. ř. s. shledal opožděnou. I tohoto závěru krajského soudu si stěžovatelka je zjevně vědoma, avšak místo jakékoliv relevantní argumentace, který by tento závěr vyvrátila jako nesprávný, se omezuje na prosté vyjádření nesouhlasu s ním. Opět se tudíž nejedná o přípustnou, tedy věcného přezkumu způsobilou, kasační námitku.

pokračování

[26] Další nesouhlas stěžovatelka vyjadřuje rovněž v souvislosti s vypořádáním jejího čtvrtého žalobního bodu, v němž brojila proti absenci podkladů vztahujících se k hydrologickým údajům Českého hydrometeorologického ústavu. I tato námitka byla řádně vypořádána krajským soudem v odstavcích 23. až 26. napadeného rozsudku. V těchto pasážích krajský soud s odkazem na závazné stanovisko ze dne 10. 8. 2021 vysvětlil, že hydrologické údaje nemají opodstatnění v projektové dokumentaci pro územní nebo stavební řízení, neboť z hlediska svého obsahu náleží do manipulačního řádu vodního díla, přičemž stanovení minimálních zůstatkových průtoků je předmětem samostatného (z moci úřední vedeného) vodoprávního řízení. Na předmětné závazné stanovisko přitom ke shodné odvolací námitce odkázal i žalovaný. Krajský soud nadto dodal, že v dokumentaci pro územní rozhodnutí jsou v rámci celkového popisu stavby stanoveny mimo jiné i hydrologické údaje povrchových vod v řece Moravici od Českého hydrometeorologického úřadu, a dodal, že požadavek stěžovatelky, aby samy průzkumy a rozborů byly součástí projektové dokumentace, nemá žádnou oporu v právní úpravě.

[27] Výše uvedené vypořádání považuje Nejvyšší správní soud s ohledem na obecnost a neodůvodněnost vznesené žalobní námitky za zcela vyčerpávající. V kasační stížnosti se přitom stěžovatelka znovu omezuje na pouhé vyjádření nesouhlasu se závěry krajského soudu doplněné tvrzením o tom, že se správní orgány tímto způsobem zbavují odpovědnosti za řádné zjištění skutkového stavu věci. Ani tato námitka tak nemůže být z výše již opakovaně uvedených důvodů nyní předmětem posouzení v řízení o kasační stížnosti, pokud stěžovatelka konkrétně neuvádí, v čem při jejím posouzení v řízení o žalobě pochybil krajský soud.

[28] Nejvyšší správní soud poukazuje na závěry své ustálené judikatury, z níž vyplývá, že řízení o kasační stížnosti nelze považovat za druhý pokus „ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1 Afs 44/2019-41). Převeze-li stěžovatelka do kasační stížnosti pouze tytéž žalobní námitky a ve vší obecnosti je doplní konstatováním, že nesouhlasí se závěry krajského soudu, je odmítnutí kasační stížnosti pro nepřipustnost nutným důsledkem, který plně odpovídá účelu zákonné úpravy institutu kasační stížnosti.

[29] Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že s ohledem na skutečnost, že tímto usnesením rozhodl o samotné kasační stížnosti, považoval za nadbytečné samostatně rozhodovat o návrhu na odkladný účinek kasační stížnosti.

VI.

[30] S ohledem na výše uvedené Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost postupem podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona a za použití § 104 odst. 4 s. ř. s., odmítnout jako nepřipustnou.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

[32] O vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Soudní poplatek ve výši 5.000 Kč bude stěžovatelce k rukám jejího zástupce JUDr. Jiřího Hartmanna, advokáta, vrácen v souladu s § 10a odst. 1 téhož zákona ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. V souvislosti s tím Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že stěžovatelka byla při podání kasační stížnosti zastoupena JUDr. Václavem Vlkem, advokátem, který ale byl ze seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou ke dni 19. 1. 2024 vyškrtnut a jeho nástupcem byl určen JUDr. Jiří Hartmann.

[33] O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Taková povinnost jí však nebyla uložena a Nejvyšší správní soud neshledal ani důvody zvláštního zřetele vhodné pro přiznání nákladů řízení této osobě. Rozhodl tudíž, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu